WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba)
z dnia 14 lipca 2005 r.*

W sprawie T-312/03

Wassen International Ltd, z siedzibą w Leatherhead (Zjednoczone Królestwo), reprezentowana przez M. Edenborougha, barrister, i S. Mayera, solicitor,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez S. Laitinen i M. Capostagno, działające w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM była:

Stroschein Gesundkost GmbH, z siedzibą w Hamburgu (Niemcy),

mającej za przedmiot skargę na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 czerwca 2003 r. (sprawa R 121/2002-4), wydaną w postępowaniu w sprawie sprzeciwu między Wassen International Ltd a Stroschein Gesundkost GmbH,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (trzecia izba),

w składzie: M. Jaeger, prezes, V. Tiili i M.O. Czúcz, sędziowie,

sekretarz: B. Pastor, zastępca sekretarza,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 12 września 2003 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 18 grudnia 2003 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 14 marca 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 16 lutego 1999 r. Wassen International Ltd dokonała zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1), z późniejszymi zmianami.

2 Znak towarowy, którego zgłoszenia dokonano, jest znakiem słownym SELENIUM-ACE.

3 Towary i usługi, dla których wniesiono o rejestrację, należą do klasy 3 („kosmetyki; kremy do twarzy; mydła; kremy i płyny opóźniające procesy starzenia"), klasy 5 („suplementy odżywcze; witaminy i minerały") oraz klasy 42 („salony piękności") w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowanego i zmienionego.

4 Zgłoszenie zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 81/99 z dnia 11 października 1997 r.

5 W dniu 16 grudnia 1999 r. Stroschein Gesundkost GmbH (zwana dalej „wnoszącą sprzeciw") wniosła na mocy art. 42 rozporządzenia nr 40/94 sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego, powołując się na dokonaną w dniu 27 września 1995 r. niemiecką rejestrację nr 39 519 649 następującego znaku graficznego:

6 Przedstawiony znak towarowy został zarejestrowany dla następujących towarów należących zarówno do klasy 5, jak i do klasy 30:

„Preparaty o charakterze niemedycznym i niefarmaceutycznym na bazie skrobi, soli wapniowych, stearynianu magnezu i drożdży lub ich związków w postaci suplementów żywnościowych".

7 Sprzeciw odnosił się do wszystkich towarów, dla których dokonano rejestracji wcześniejszego znaku towarowego, oraz skierowany był przeciwko towarom należącym do klas 3 i 5, dla których domagano się rejestracji wspólnotowego znaku towarowego. Jako podstawę wniesienia sprzeciwu powołano prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

8 Decyzją z dnia 30 listopada 2001 r. Wydział Sprzeciwów uwzględnił sprzeciw, a w konsekwencji odmówił rejestracji zgłoszonego znaku towarowego. Wydział

Sprzeciwów uznał bowiem, iż sporne oznaczenia są bardzo podobne wizualnie oraz podobne, a nawet identyczne pod względem fonetycznym. Wobec identyczności towarów należących do klasy 5 i pewnego podobieństwa towarów należących do klasy 3, dla których domagano się rejestracji wspólnotowego znaku towarowego, do towarów objętych wcześniejszym znakiem towarowym Wydział Sprzeciwów stwierdził, iż istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

9 W dniu 30 stycznia 2002 r. skarżąca wniosła do OHIM odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów.

10 Decyzją z dnia 18 czerwca 2003 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") Czwarta Izba Odwoławcza nie uwzględniła odwołania. Uznała ona, co do zasady, iż elementy słowne są elementami dominującymi wcześniejszego znaku towarowego, a w szczególności że wyraz „selenium" stanowi główny element odróżniający oraz że oddzielenie myślnikami liter „a", „c" i „e" nie zmienia ich odbioru i że wyraz „spezial" jest postrzegany przez konsumentów jako wskazówka o charakterze opisowym dotycząca szczególnej linii produktów. Izba Odwoławcza stwierdziła, iż Wydział Sprzeciwów prawidłowo uznał, iż dane oznaczenia są podobne, a towary, w zależności od przypadku, identyczne lub podobne oraz że słusznie stwierdził istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd co do wszystkich rozpatrywanych towarów.

Żądania stron

11 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— uwzględnienie skargi,

— przekazanie sprawy OHIM do rozpatrzenia zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego celem dokonania rejestracji,

— uchylenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów,

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,

— obciążenie wnoszącej sprzeciw poniesionymi przez skarżącą kosztami niniejszego postępowania, postępowania odwoławczego przed Izbą Odwoławczą oraz postępowania w sprawie sprzeciwu przed Wydziałem Sprzeciwów.

12 OHIM wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi,

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

W przedmiocie dopuszczalności żądania zmierzającego do przekazania sprawy OHIM celem umożliwienia rejestracji

13 Skarżąca wnosi do Sądu o przekazanie sprawy OHIM oraz nakazanie mu rejestracji wspólnotowego znaku towarowego będącego przedmiotem sporu.

14 Na mocy art. 63 ust. 6 rozporządzenia nr 40/94 OHIM jest zobowiązany do podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się do orzeczenia sądu wspólnotowego. Stąd też zadaniem Sądu nie jest wydawanie w stosunku do OHIM jakichkolwiek nakazów. Obowiązkiem tego ostatniego jest bowiem wyciągnięcie konsekwencji z sentencji i uzasadnienia niniejszego wyroku (wyrok Sądu z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie T-106/00 Streamserve przeciwko OHIM [STREAMSERVE], Rec. str. II-723, pkt 18). Żądanie to jest zatem niedopuszczalne.

Co do istoty sprawy

15 Na poparcie skargi skarżąca podnosi jedyny zarzut oparty na naruszeniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

Argumenty stron

16 Skarżąca podnosi, iż zarówno Wydział Sprzeciwów, jak i Izba Odwoławcza, popełniły błąd w ocenie spornych znaków towarowych. Podkreśla, iż oceny wcześniejszego znaku towarowego i wspólnotowego znaku towarowego należy dokonywać całościowo, rozpatrując je jako całość, wraz z ewentualnymi elementami graficznymi. Nie powinno mieć miejsca ograniczenie analizy do poszczególnych elementów znaku towarowego, zwłaszcza gdy nie ma żadnych przesłanek uprawniających wniosek, iżby docelowy krąg odbiorców zdawał się na pewne elementy, a rozpatrywane znaki towarowe składają się z pewnych elementów, które osobno mają jedynie charakter nieznacznie odróżniający, co powoduje, iż do stwierdzenia charakteru odróżniającego znaków towarowych może prowadzić jedynie ich całościowa ocena.

17 Skarżąca uważa, iż błędem było pominięcie wrażenia, jakie wywierają wyraz „spezial", myślniki oddzielające litery „a", „c" i „e", jak i elementy graficzne wcześniejszego znaku towarowego, ponieważ mimo że każdy z tych elementów z osobna może wywoływać jedynie ograniczone wrażenie, ich wspólne oddziaływanie nie może zostać zlekceważone w ramach całościowej oceny.

18 Skarżąca podnosi, iż Izba Odwoławcza błędnie uznała wyraz „selenium" za najsilniej odróżniający element wcześniejszego znaku towarowego. Zarówno Wydział Sprzeciwów, jak i Izba Odwoławcza pominęły lub też nie uwzględniły w sposób wystarczający faktu, iż zakup rozpatrywanych towarów nie ma charakteru przypadkowego, ale przeciwnie odbywa się po skrupulatnym zbadaniu składu różnych towarów opatrzonych spornymi znakami towarowymi. Docelowy krąg odbiorców tych towarów jest ponadto zainteresowany wyłącznie towarami zawierającymi selen, nie przywiązując wagi do tego, iż wyraz „selenium" mógłby być nazwą obcą lub nazwą naukową poszukiwanego towaru, a tym samym ignorując ten fakt. W konsekwencji wyraz „selenium" nie będzie traktowany przez docelowy krąg odbiorców jako „wystarczająco odróżniający".

19 Skarżąca zwraca uwagę, iż przy braku spacji lub myślnika pomiędzy literami „a", „c" i „e", konsument naturalnie wymawiałby je jako słowo, nawet jeśli w ten sposób powstały wyraz nie należałby do języka ojczystego danego konsumenta. Co więcej, wcześniejszy znak towarowy składa się ze zbitki liter „ace", wymawianych oddzielnie, podczas gdy zgłoszony znak towarowy zawiera wyraz „ace", wymawianych jako jedno słowo.

20 Stąd skarżąca uważa, iż należy dokonać porównania spornych znaków towarowych przedstawiających się w sposób następujący: SELENIUM-ACE — w odniesieniu do zgłoszonego znaku towarowego oraz element słowny „Selenium Spezial A-C-E" z towarzyszącym mu elementem graficznym — w odniesieniu do wcześniejszego znaku towarowego. Nawet jeśli wyraz „spezial" oraz element graficzny mają jedynie nieznacznie odróżniający charakter, winny były zostać wzięte pod uwagę. Ponadto dla konsumenta pragnącego dokonać zakupu towaru zawierającego selen wyraz

„selenium" ma równie nieznacznie odróżniający charakter. Skarżąca uważa, iż termin „ace" ma charakter tworu, który prawdopodobnie nie ma dla przeciętnego konsumenta niemieckiego żadnego znaczenia oraz że zbitka literowa „ace" oddzielona myślnikami składa się w prosty sposób z liter alfabetu.

21 Skarżąca wywodzi stąd, iż elementy słowne składające się na rozpatrywane znaki towarowe różnią się na płaszczyźnie fonetycznej, ponieważ zgłoszony znak towarowy składa się z wyrazu przedzielonego myślnikiem, a wcześniejszy znak towarowy z dwóch wyrazów oraz z trzech oddzielnych liter. Rozpatrywane znaki towarowe różnią się również na płaszczyźnie wizualnej, gdyż wcześniejszy znak towarowy zawiera element graficzny i pojedyncze litery, a nie obcy lub wymyślony wyraz „ace". Na płaszczyźnie koncepcyjnej zaproponowany znak towarowy nie ma żadnego innego znaczenia niż to wynikające z wyrazu „selenium", który jest elementem poszukiwanym przez docelowy krąg odbiorców, podczas gdy wcześniejszy znak towarowy ma znaczenie uzupełniające powiązane ze zbitką literową „ace".

22 Skarżąca sygnalizuje, iż niemiecki urząd ds. znaków towarowych i patentów w decyzji z dnia 21 sierpnia 2002 r. doszedł takiego samego wniosku. Wydział Sprzeciwów i Izba Odwoławcza winny były uwzględnić rzeczoną decyzję, zgodnie z którą rozpatrywane znaki towarowe mogły być rozróżnione nawet w przypadku identyczności towarów, do których się odnosiły.

23 Ostatecznie skarżąca podnosi, iż tak Wydział Sprzeciwów, jak i Izba Odwoławcza niesłusznie nałożyły na skarżącą ciężar dowodu na okoliczność braku prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. To do wnoszącej sprzeciw należało powołanie się na istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd oraz dostarczenie dowodów na tę okoliczność. W niniejszej sprawie wnosząca sprzeciw nie przedstawiła żadnego dowodu na poparcie twierdzenia, jakoby takie prawdopodobieństwo rzeczywiście istniało na rynku niemieckim. Tym samym w skutek braku jakiegokolwiek dowodu wątpliwość powinna była zostać rozstrzygnięta na podstawie hipotetycznego porównania spornych znaków towarowych.

24 OHIM utrzymuje, iż Izba Odwoławcza słusznie uznała, że istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd ze względu na podobieństwo spornych oznaczeń, ocenianych w sposób całościowy, jak również ze względu na identyczność i podobieństwo oznaczonych znakami towarów.

Ocena Sądu

25 Zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. b) w wyniku sprzeciwu właściciela wcześniejszego znaku towarowego zgłoszonego znaku towarowego nie rejestruje się, jeżeli z powodu identyczności lub podobieństwa do wcześniejszego znaku towarowego, identyczności lub podobieństwa towarów lub usług oznaczonych oboma znakami istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd odbiorców na terytorium, na którym wcześniejszy znak towarowy jest chroniony. Ponadto zgodnie z art. 8 ust. 2 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia nr 40/94 przez wcześniejsze znaki towarowe rozumieć należy znaki towarowe zarejestrowane w jednym z państw członkowskich, w odniesieniu do których data złożenia wniosku o rejestrację jest wcześniejsza od daty wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego.

26 W myśl utrwalonego orzecznictwa prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd istnieje wtedy, gdy odbiorcy mogliby uznać, że dane towary lub usługi pochodzą z tego samego przedsiębiorstwa lub ewentualnie z przedsiębiorstw powiązanych gospodarczo.

27 W myśl powołanego orzecznictwa prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd winno być oceniane całościowo zgodnie ze sposobem postrzegania powinno być oceniane zgodnie ze sposobem postrzegania danych oznaczeń i towarów lub usług przez właściwy krąg odbiorców oraz przy uwzględnieniu wszystkich istotnych czynników występujących w danym przypadku, a zwłaszcza współzależności między podobieństwem oznaczeń a podobieństwem oznaczonych towarów lub usług (zob. wyrok Sądu z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie T-162/01 Laboratorios RTB przeciwko OHIM — Giorgio Beverly Hills [GIORGIO BEVERLY HILLS], Rec. str. II-2821, pkt 31–33 oraz wskazane w nim orzecznictwo).

28 W niniejszym przypadku wcześniejszy znak towarowy, na który powołano się w uzasadnieniu sprzeciwu, został zarejestrowany w Niemczech. Ponadto sporne towary są przeznaczone do bieżącej konsumpcji. Tym samym docelowym kręgiem odbiorców, w stosunku do którego należy dokonać oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, są przeciętni konsumenci niemieccy.

29 Ponadto mimo że art. 8 rozporządzenia nr 40/94 nie zawiera przepisu podobnego do art. 7 ust. 2, zgodnie z którym do odmowy rejestracji znaku towarowego wystarczy, by bezwzględna podstawa odmowy rejestracji istniała tylko w części Wspólnoty, należy stwierdzić, iż takie samo rozwiązanie winno znaleźć zastosowanie w niniejszej sprawie. Z powyższego wynika, że znak towarowy nie powinien być rejestrowany również wówczas, gdy względna podstawa odmowy rejestracji istnieje tylko w części Wspólnoty (wyrok Sądu z dnia 3 marca 2004 r. w sprawie T-355/02 Mülhens przeciwko OHIM — Zirh International [ZIRH], Rec. str. II-791, pkt 36).

30 W świetle powyższych uwag należy dokonać analizy porównania przeprowadzonego przez Izbę Odwoławczą w zakresie, po pierwsze, rozpatrywanych towarów, a po drugie, spornych oznaczeń.

W przedmiocie porównania towarów

31 Należy zauważyć na wstępie, iż skarżąca nie powołuje żadnego argumentu dotyczącego oceny Izby Odwoławczej dokonanej w tym zakresie. Ponadto w odpowiedzi na pytanie Sądu skarżąca wyjaśniła w trakcie rozprawy, iż nie żądała ona ograniczenia zgłoszenia znaku towarowego. Następnie należy przypomnieć, iż w uzasadnieniu sprzeciwu powołano się na wszystkie towary, dla których zarejestrowano wcześniejszy znak towarowy, i został on skierowany przeciwko towarom należącym do klas 3 i 5 objętym zgłoszeniem znaku towarowego. Izba Odwoławcza uznała, iż towary oznaczone zgłoszonym znakiem towarowym są

w części identyczne z towarami oznaczonymi wcześniejszym znakiem towarowym, a w części podobne. W tych okolicznościach należy stwierdzić, iż towary objęte zgłoszeniem znaku towarowego są częściowo identyczne z towarami oznaczonymi wcześniejszym znakiem towarowym, a częściowo do nich podobne.

W przedmiocie porównania oznaczeń

32 Jak to wynika z utrwalonego orzecznictwa, całościowa ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w zakresie dotyczącym wizualnego, fonetycznego lub koncepcyjnego podobieństwa rozpatrywanych oznaczeń powinna opierać się na wywieranym przez nie całościowym wrażeniu, przy szczególnym uwzględnieniu ich elementów dominujących i odróżniających (zob. wyrok Sądu z dnia 14 października 2003 r. w sprawie T-292/01 Phillips-Van Heusen przeciwko OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel [BASS], Rec. str. II-4335, pkt 47 oraz wskazane w nim orzecznictwo).

33 Odnosząc się do twierdzeń skarżącej, jakoby Izba Odwoławcza nie dokonała całościowej oceny spornych znaków towarowych, należy stwierdzić, iż Izba Odwoławcza przystąpiła do analizy każdego z charakterystycznych elementów spornych oznaczeń, a następnie dokonała prawidłowej interpretacji wyników uzyskanych wskutek całościowej oceny opartej na syntezie wszystkich dostępnych danych.

34 W tym względzie należy zwrócić uwagę po pierwsze, iż wbrew twierdzeniom skarżącej Izba Odwoławcza nie pominęła ani oddziaływania wyrazu „spezial", ani oddzielenia myślnikami liter „a", „c" i „e", ani też elementów graficznych wcześniejszego znaku towarowego.

35 W rezultacie należy wskazać, iż Izba Odwoławcza słusznie uznała, iż wyraz „spezial" odpowiada niemieckiemu przymiotnikowi znaczącemu „specjalny", który może być postrzegany przez konsumentów z miarodajnego terytorium jako wskazówka opisowa szczególnego rodzaju towarów.

36 W dalszej kolejności należy wskazać, iż Izba Odwoławcza zbadała również oddziaływanie zbitki literowej „ace" uznając, iż docelowy krąg odbiorców prawdopodobnie zrozumiałby te litery jako odniesienie do innych substancji będących zwykle składnikami suplementów odżywczych, takich jak np. witaminy. Ponadto w jej opinii okoliczność, iż litery te są przedstawione z myślnikami lub bez nich nie rodzi żadnych konsekwencji, brak znaku podziału nie powoduje w okolicznościach niniejszej sprawy zmiany w znaczący sposób wrażenia, jakie te trzy litery, umieszczone w tym samym porządku, mogą wywierać na konsumencie.

37 Ostatecznie odnosząc się do elementu graficznego, Izba Odwoławcza zwróciła uwagę w zaskarżonej decyzji, iż w przypadku gdy znak towarowy składa się z elementów słownych i graficznych, pierwsze z nich winny co do zasady być traktowane jako bardziej odróżniające niż te drugie, ponieważ przeciętny konsument uczyni w prostszy sposób odniesienie do rozpatrywanego towaru raczej cytując jego nazwę niż opisując graficzny element znaku. Izba Odwoławcza słusznie uznaje, iż to rozumowanie o charakterze ogólnym może znaleźć uzasadnione zastosowanie w niniejszej sprawie. W opinii Izby Odwoławczej uzasadnione jest twierdzenie, iż przeciętny konsument będzie postrzegał element słowny jako znak towarowy, a element graficzny jako element dekoracyjny. Można również wskazać, iż element graficzny znajduje się poniżej elementów słownych, to znaczy w mniej widocznym miejscu.

38 W konsekwencji argumenty skarżącej, jakoby Izba Odwoławcza nie wzięła pod uwagę elementów innych niż wyraz „selenium", winny być odrzucone.

39 Po drugie należy stwierdzić, iż w zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza słusznie uznała, że wyraz „selenium" stanowi element dominujący wcześniejszego znaku towarowego.

40 Skoro bowiem wcześniejszy znak towarowy składa się z elementów słownych (wyrazów „selenium", „spezial" i zbitki literowej „ace") i elementu graficznego, to należy przypomnieć, że Izba Odwoławcza słusznie uznała, iż część słowna ma bardziej odróżniający charakter niż część graficzna. W tym miejscu należy dodać, iż wyraz „selenium" jest wyrazem angielskim odpowiadającym niemieckiemu rzeczownikowi „Selen", który oznacza pierwiastek chemiczny. Konieczne jest zwrócić w tym względzie uwagę na fakt, że skoro miarodajny krąg konsumentów nie zrozumie, iż wyraz „selenium" oznacza komponent towaru, który pragnęliby nabyć, to wyraz ten będzie miał szczególnie odróżniający charakter, ponieważ będzie postrzegany jako nazwa towaru, a nie jako wskazówka co do jego składu. Ponadto, jak na to zwraca uwagę Izba Odwoławcza, nawet jeśli możliwe jest, by konsumenci mogli rozpoznać ten pierwiastek jako komponent towarów sprzedawanych pod wcześniejszym znakiem towarowym, to pozostaje bezsporne (ze względu na jego miejsce w ramach wcześniejszego znaku towarowego i w porównaniu z innymi elementami oznaczenia wcześniejszego), że wyraz „selenium" odgrywa dominującą rolę, ponieważ właściwy krąg odbiorców rozpoznaje oznaczenie i je zapamiętuje.

41 Należy wskazać w tym względzie, iż wyraz „selenium" odgrywa istotną rolę w ocenie wizualnej i fonetycznej wcześniejszego znaku towarowego ze względu na jego pierwotne położenie, to znaczy w miejscu najbardziej widocznym. Jest on z tego powodu pierwszym elementem, który się dostrzega. Należy ponadto przypomnieć, iż wyraz „spezial" oznacza „specjalny" w języku niemieckim. Tym samym Izba Odwoławcza mogła słusznie uznać, iż docelowy krąg odbiorców postrzega go jako element czysto reklamowy i opisowy. Wreszcie połączenie liter „ace" może być postrzegane przez konsumentów jako odniesienie do pewnych substancji zwykle znajdujących się w składzie suplementów odżywczych, takich jak witaminy.

42 Tym samym należy odrzucić argument skarżącej, jakoby Izba Odwoławcza błędnie uznała wyraz „selenium" za najbardziej odróżniający element wcześniejszego znaku towarowego.

43 Po trzecie należy stwierdzić, iż Izba Odwoławcza przeprowadziła całościową ocenę opartą na syntezie wszystkich danych wynikających z jej ocen. Mogła ona zatem podstawy, by uznać, że zgłoszone oznaczenie i wcześniejsze oznaczenie są podobne przez to, iż pierwsze niemalże całkowicie powiela element słowny drugiego.

44 W rezultacie Izba Odwoławcza słusznie uznała, iż sporne oznaczenia rozpatrywane jako całość są podobne, a podobieństwo to rzutuje na możliwość ich odróżnienia. Pozostaje stwierdzić, iż wcześniejsze oznaczenie jest odwzorowane w sposób niemalże identyczny w zgłoszeniu wspólnotowego znaku towarowego, przy czym oznaczenia te różnią się jedynie co do elementów o charakterze mniej odróżniającym wcześniejszego oznaczenia, a mianowicie wyrazu „spezial", elementu graficznego i dwóch myślników oddzielających trzy litery „a", „c" i „e", umieszczonych w zgłoszonym oznaczeniu w identycznym porządku. Ponadto ponieważ zgłoszony znak towarowy jest znakiem słownym, może być używany przez zgłaszającego z użyciem jakiegokolwiek stylu pisma, włączając styl, którym posłużono się w przypadku wcześniejszego znaku towarowego. Należy w tym miejscu podsumować, iż całościowe wrażenie, jakie wywierają rozpatrywane oznaczenia, jest podobne na płaszczyźnie wizualnej, fonetycznej i koncepcyjnej.

45 Tym samym winien być również odrzucony argument, jakoby Izba Odwoławcza nie dokonała całościowej oceny spornych znaków towarowych.

46 Odnosząc się do argumenty skarżącej, iż Izba Odwoławcza pominęła decyzję niemieckiego urzędu ds. znaków towarowych i patentów dotyczącą tych samych znaków towarowych i tych samych towarów, pomimo że Republika Federalna Niemiec była państwem, którego dotyczył sprzeciw, wystarczy przypomnieć, iż w myśl orzecznictwa wspólnotowy system znaków towarowych jest systemem autonomicznym, na który składa się zbiór norm, zmierzającym do osiągnięcia szczególnych dla niego celów, a jego stosowanie jest niezależne od wszystkich systemów krajowych (wyrok Sądu z dnia 5 grudnia 2000 r. w sprawie T 32/00 Messe München przeciwko OHIM [electronica], Rec. str. II-3829, pkt 47). Tym samym nawet jeśli Izba Odwoławcza mogła uwzględnić decyzje organów krajowych, uprawnienie to nie może prowadzić do zwolnienia jej z obowiązku przeprowadzenia własnej oceny dokonywanej wyłącznie na podstawie właściwego uregulowania wspólnotowego. Stąd też ani OHIM, ani — jak w tym przypadku — sąd wspólnotowy, nie są związani decyzją wydaną na poziomie państwa członkowskiego. Jak wynika z powyższego, argument skarżącej nie znajduje poparcia.

47 Ustosunkowując się do argumentu skarżącej, jakoby Izba Odwoławcza niesłusznie nałożyła na nią ciężar dowodu na okoliczność braku prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, należy przypomnieć, iż na podstawie art. 74 ust. 1 in fine rozporządzenia nr 40/94 w postępowaniu odnoszącym się do względnych podstaw odmowy rejestracji badanie przeprowadzone przez OHIM ogranicza się do zarzutów i żądań stron. Z przepisu tego wynika, iż zarówno wnosząca sprzeciw, jak i skarżąca winny przedstawić OHIM dowody na poparcie swych żądań. W tym względzie z decyzji Wydziału Sprzeciwów wynika, iż wnosząca sprzeciw podniosła, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd co do spornych znaków towarowych ze względu na identyczność ich elementów odróżniających oraz ze względu na fakt, że towary oznaczone zgłoszonym znakiem, mianowicie towary z klasy 5 i 3, są w części identyczne z towarami oznaczonymi wcześniejszym znakiem towarowym, a w części podobne do nich. W konsekwencji wnosząca sprzeciw podniosła na poparcie swego sprzeciwu zarzut istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, na poparcie którego przedstawiła wiele argumentów, które skądinąd znalazły uznanie OHIM z tym skutkiem, że OHIM nie oparł się w swej decyzji jedynie na twierdzeniach skarżącej. Skutkiem tego ten argument skarżącej winien zostać odrzucony.

48 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, iż oceniając, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, Izba Odwoławcza nie popełniła błędu w ocenie po pierwsze z uwagi na podobieństwo spornych oznaczeń rozpatrywanych jako całość oraz po drugie ze względu na identyczność lub podobieństwo towarów oznaczonych rozpatrywanymi znakami towarowymi. Należy przypomnieć w tym względzie, iż nieznaczny stopień podobieństwa miedzy znakami towarowymi może zostać zrównoważony wysokim stopniem podobieństwa pomiędzy towarami i usługami oznaczonymi znakami towarowymi i odwrotnie (zob. wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 1999 r. w sprawie C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, Rec. str. I-3819, pkt 19). W niniejszej sprawie towary są częściowo identyczne, a częściowo podobne. Skutkiem powołanej identyczności i podobieństwa różnice pomiędzy rozpatrywanymi oznaczeniami zostały osłabione w ramach całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

49 Stąd bez konieczności orzekania przez Sąd o dopuszczalności żądania skarżącej zmierzającego do stwierdzenia nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów należy oddalić jedyny zarzut podniesiony przez skarżącą, a tym samym skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

50 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniem OHIM — obciążyć ją kosztami przez niego poniesionymi.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

1) **Skarga zostaje oddalona.**

2) **Strona skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Jaeger Tiili Czúcz

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 14 lipca 2005 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

M. Jaeger